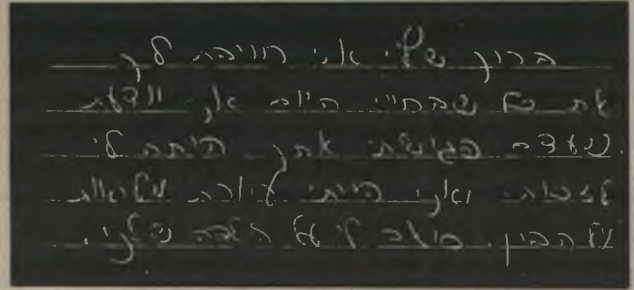

מיכתבי האהבה של מירה לב לברוך אבוחצ'ירא

פן אחר של מירה מתגלה במיכתב ששיגרה לברוך אבוחצ'ירא למחרת קבורת אביה. הבאבא סאלי, וכך היא כתבה:
 הייתי ביום שני בקיבוץ של אביך והייתי רוצה שזכותו וצדיקתו ישמרו עליך ויביאו אותך להיכן שתרצה להגיע. ואם אכן יבוא היום ובאמת תירש את מקומו בקרב האנשים, או ארע שלפחות היתה לי הזכות לאהוב ולהיות נאהבת עלייך.

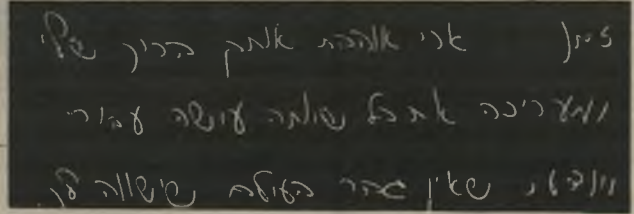

כשקראת קדיש חשבת שאני אמות. הבכי שלך והקול שלך וזעזעו אותי. ברוך, אני מקווה שתצליח.
 ...קשה לי להאמין שמכל אדם רווקא לי ודווקא אני לא אוכל להיות בקירבתך. איזה עולם, איזה תפוקות.
 אין כאן טעם לכלום יותר. ואני נמצאת לילות שלמים ערה. כשאני סוף־סוף נרדמת אני חולמת שהתקשרת אליי.
 ...קשה קשה יהיה להתנתק ממך לחלוטין. לפחות שיגית אותי והפכת אותי שוב למירה של פעם: מאמינה, שומרת ומכבדת את דרכך אתה בחיים.
 אגא. אל תאשים אותי על שבע השנים האחרונות. שאולי אתה מתחרט עליהם היום.

שהאל יהיה בעזרתך.
 א.א.א.
 מירה

מיכתבי האהבה הלוהטים בין ברוך אבוחצ'ירא למירה לא הלכו רק בכיוון אחד. גם מירה לב לא טמנה את ידה בצלחת. כך, למשל, כתבה מירה, בנובמבר 1982, לברוך אבוחצ'ירא, שכתובתו אז היתה, רמלה, ת"ד 13 (כלא מעשיהו):

ברוך שלי, שלום!
 ...לדבר איתך אתמול היה נהדר. ברוך שלי, אני רוצה שתדע שאני אוהבת אותך... אבל את זה כבר אמרתי לך עשרות פעמים ואתה לא עושה רושם שאתה מבין...
 ...אין שלא יהיה אני פה ממש שוב בלי כסף. עם כל הכספים שעוברים לנו ביד, אנחנו כל הזמן רק משלמים ומשלמים.
 איך אתה מרגיש בתור סבא. אתה נראה נהדר. ברוך שלי, אני אוהבת אותך ממש ממש ומבקשת ממך סוף־סוף תדע ותאמין לי.
 ...אני אוהבת אותך ברוך שלי ומעריכה כל מה שאתה עושה עבורי ויודעת שאין גבר בעולם שישווה לך.

...אני צריכה לקחת את האוטו לבני־ברק לצבע וגם לעשות סיכה, אבל אין לי כסף.
 ...ברוך שלי אני מנסקת אותך. ושוב ושוב חוזרת ואומרת לך שאני אוהבת אותך.

הרבה הרבה האהבה.
 הרבה הרבה האהבה.
 הרבה הרבה האהבה.
 מירה שלך.

אבל סולטן, שהתאהב במירה, האמין למישמע אוניו, עוב את ביתו ואת מישפחתו ועבר לגור בפנטהאון, וכמחווה להערצתו את מירה אף קרא לאחת מסוטותיו האצילות בשם מירה. מירה גמלה לסולטן, העניקה לו צ'קים וקנתה לו מתנות רבות. כמקור לכספיה היא תיארה ירושה שקיבלה מסבתה. אך מכאן לכאן ביישרה לסולטן כאחד הימים כי היא בהריון וביקשה כי יתגרש מאשתו. סולטן הירר בעניין, ובסופו של דבר נטש את מירה, חזר לאשתו. ליתר ביטחון גם נסע לבקר את אבוחצ'ירא בכלא. התוודה על קשריו עם מירה וביקש מחילה. בנו של הבאבא־סאלי מחל.

ככל אחת עת המשיכה מירה, כאמור, בקשריה עם אבוחצ'ירא. היא נהגה לבקר אותו פעמים אחדות כי שבוע בכלא. כתבה לו מיכתבי־אהבה לוהטים. כמיכתבים אלה היא לא שכחה להזכיר את מצוקתה הכספית ולבקש כספים (ראה מיסגרת: מיכתבי־האהבה). אבוחצ'ירא נענה ברצון, הורה לבנק שלו לאפשר למירה למי שוך כספים מחשבונה ולחתום בשמו. אחרי כמה בילויי־חופשה מן הכלא הודיעה מירה לאבוחצ'ירא כי הרתה לו. זה קיבל את הודיעה ברוח טובה אבל, בסופו של דבר, היתה זאת אזעקת־שווא.

דיכאון בכלא

הגלגל המשיך להתגלגל. מירה כבר מיצתה את אשרור, החליטה

מירה בבית המישפטי כלכלה. פרנסה ותשלום חובות

● בסוף 1983 חזר לברוך אבוחצ'ירא למישפחתו ולביתו וסוכם בין הצדדים כי ייפרדו. בין היתר הסכים אף שלא חייב זאת, כדי שיתיימו הדברים ברוח טובה, ובכפוף לכך שיהא זה סוף־פסקו לכל ההתחשבנויות (ול־שום רשימת חובות ארוכה).
 ● משעה שנפרדו הצדדים, החלה (מירה לב) במסכת של סחטנות כלפי לברוך אבוחצ'ירא. כאשר הגיעו מועדי הפידעון של ההלוואות פנתה לברוך אבוחצ'ירא ואיימה עליו שאם לא ישלם סכומי כסף ולא יפרע את ההלוואות מכספו, תפגע בו והכפיש את שמו.

● (מירה לב) ירעה, או היה עליה לדעת, כי חזר לתום יחסיה עם (ברוך אבוחצ'ירא) סוף לחיים רתיים מלאים עם פרקליטה. יוסף צוקרמן.

במכונית הצ'יטוראן שלה, שאותה רכש לה, בזמנו, אבוחצ'ירא. זאת היתה תקופה מאוד מאושרת בחייה של מירה. לא היה חסר לה רבר ועד היום היא מרבת על אותם ימים

סכה, רחמים לוי. דנוך הכיר לה, בהודמנות הראשונה, את רחמים (גומדי) אהרוני. מירה הומינה את אהרוני להתארח בביתה והוא נשאר שם כמה ימים, נהג

לשוב לתליאביב. גם הפעם שכר לה אבוחצ'ירא דירה. היא שוב היכתה לבלות בנאפולי המישפחתית, ושם פגשה את ישראל דנוך, מכר־עוורים מהימים שדנוך היה שומר בכארים של

מסע הכפשה ב־10 מיליון:

חביעת 200 אלף הדולר

שישתפר מצב השוק" ולכן היה צריך לגייס 70 אלף דולר בהלוואות. הישועה נמצאה אצל פרדי יעקובי וגיאם סולימאן, המלווים בריבית. כשהגיע מועד־הפירעון פנו כולם אל ברוך אבוחצ'ירא. זה, שאכל כלי־כך הרבה מרוצים, היה אולי מוכן לאלו עור. אבל מירה עשתה שגיאה. היא הגישה תביעה ישירה על פירעון שטר־חוב של 50 אלף דולר. שאבוחצ'ירא טוען כי תזימתו עליו מווייפת (כמי שנהגה ברשותו לחתום באופן שוטף את חתימתו. לא היה למירה לב כל קושי לזייפה באופן הדומה ביותר לחתימתו).

כל אותה עת. לא שוכח כתבה־חבר עה להזכיר, "כלכלתה ופרנסתה ותש" לום חובותיה הרבים שולמו על־ידו. שנתיים ברירה בראשון־לציון הס' פיקו למירה, והיא גילתה פנטהאון בשיכון ככלי בצפון תליאביב. כרגיל היתה בעיה קטנה: כיצד מגייסים 100 אלף דולר.
 מירה אומנם כבר מכרה את הדירה בחולון (ב־45 אלף דולר) אבל הסכירה כי זה לא הזמן למכור את הדירה בראשון שון (א־יאפשר לקבל עבורה מחיר טוב... כראי לדחות את מכירתה עד

וכי הוא מנהל אורח חיים רתי קפדני והוא משמש רב ומררד לערתו. ויש לראות את הפירסומים שיזמה (מירה לב) ועודרה ואת האיזמים והלחצים שהפעילה... כחמורים ביותר.
 אלה הם רק שלושה מבין 35 סעיפי כתבה־תביעה, שהגיש, בשבוע שעבר, הרב ברוך אבוחצ'ירא. כבידה־מישפט המחזיר בתליאביב, כתיק אורחי 290/85, נגד מירה לבי־יעקובוב, כש שווי התביעה 306 מיליון שקל, ביום הגשתה.

כיצד הגיעו ותפחו הכספים, שאבוי חצ'ירא נתן, לטענתו, למירה, לסכומים אסטרונומיים כאלה?

תיקים נעלמים

הכל התחיל ברירה קטנה, דירתה של מירה בחולון, שאליה עברה בקיץ 1979. אז נתן לה אבוחצ'ירא 15 אלף דולר לשיפוך הדירה וההכנתה למגורים משותפים ועוד 10 אלפים לשם ריהוט וסידור־פנים.

כעבור שנתיים ביקשה מירה דירה מרווחת יותר. היא מצאה כזאת, כ־7000 דולר, אבן אבן ספניול בראשון־לציון. אבוי חצ'ירא מודה עתה כי את דירת 75 אלף הדולר הזאת לא רק מימן, אלא גם רשם על שמה של מירה, כנאמן, כדי להגן עליה מפני מצב שבו יארע לו דבר חס ושלום — והיתה זו תקופה קשה בחייו — ובני מישפחתו יבקשו לפנותה.

בשנים אלה גם רכש אבוחצ'ירא למען מירה שתי מכוניות, כזו אחר זו. כאשר הצ'יטוראן בת השנה, שעלתה 7,500 דולר, לא נאיתה עוד למירה, הוא הוסיף עוד 7,000, וכך היתה למירה בסוף 1981 צ'יטוראן חדשה, מדגם '82.

פרקליט חלד שלוש דירות, שתי מכוניות וריבית

בעת הדיון כתביעה זו קרו דברים משונים. לפתע התברר כי מסמכים רבים מאותו תיק נעלמו, ורק הקפדת פרקליטו של אבוחצ'ירא, עור־הדין אשר חלד, שהכין לעצמו מראש העתקים מכל מיסמך, איפשרה לשחזר את התיק.
 כדי למנוע היעלמות חוזרת של המיסמכים הורה השופט, אורי גורן, להחזיק את התיק המשוחזר בארון ברזל או בכספת. אבל, כאשר הגיש, בשבוע שעבר, אבוחצ'ירא את התביעה הנגדית שלו, התברר כי התיק נעלם שוב.

כתביעתו זאת של אבוחצ'ירא, שכוונתה לסיים את העניין אחת ולתמיד, כדבריו למקורביו, הגיע יורשו של הבאבא סאלי לסכום של 200 אלף דולר: הכספים שהשקיע בשלוש הדירות, בשתי המכוניות, בתשלומי־ריבית על החובות הרבים של מירה לב. על כל אלה נוסף סעיף אחד, הנשמע יותר עקרוני מאשר מעשי — פיצויים על "עוולה בנויקין" שמירה גרמה לאבוחצ'ירא. במסע הכפשה ועלבונות שיזמה, טיפחה ועודרה" — 10 מיליון שקל.

בנגעוים רוייונוסטאליגיה. כאשר אהרוני היה בכותרות, בעיקבות הרצח הכפול ולבסוף שב ארצה, ממקום מיסתורו בחו"ל, ונעצר, היא ביקשה לבקר אותו בכלא. אך העניין לא התאפשר.

כאותם הימים ממש הכירה את הצייר שלמה צפרי. מירה התאהבה בו ממבט ראשון. היה זה רומן לוהט, ומירה, יחד עם בנה אסי, בילו את רוב זמנם בחברת צפרי, שעבר אז בשיפוך המיסערה תליאביב הקטנה. מירה היתה אוכלת בכל יום במיסערה, חותמת בשם צפרי, שנתן לה רשות לכך. אבל, כשנודע לה, כאחד הימים, בעיקבות טלפון של חברה, כי צפרי יושב בתל־אביב הקטנה עם אשה, היא זינקה מרירתה, קפצה למכוניתה והגיעה למקום לבושה בחלוק, הס' תערה על צפרי וחבטה בראשו במקל. צפרי נמלט מן המיסערה כל עוד רוחו בקרבו.

על התנהגותה זאת כיפרה מירה בצורה מקורית: היא צילצלה לאבוי חצ'ירא לכלא והתוודתה לפניו על יחסיה עם צפרי.

אבוחצ'ירא נכנס להלם. אנשים שישבו עימו בכלא סיפרו לאחר מכן כי לקה בדיכאון, לא עצם עין בלילות, כשכב על ריצפת התא ומילמל, במשך ימים: "למה היא עשתה לי דבר כזה? מה חסר לה אצלי?"
 לבסוף ביקש ממנה כי לא תבוא אליו כמשך תקופת־מה, כדי שיוכל להירגע. לא היתה כל בעיה. הוא רק היה צריך למלא אחרי בקשתה הרגילה של מירה.

קרה־השפע של אבוחצ'ירא הופעלה שוב — כמה אלפי דולרים, ומירה נסעה עם בנה, אסי, לארצות־הברית. שם היא איתרה את בעלה לשעבר, יוסי יעקובוב, והגישה נגדו תביעת־מוונות. יעקובוב לא התרגש במיוחד. הוא גירש את מירה מעל פניו, הודיע לה שאין לו כל עניין בילד אסי. הוא חי באושר עם אשתו השניה וגם אינו מעוניין בכל קשר עם מירה.

המוצא בכוס קפה

ל מה שנתר למירה לעשות היה לכתוב מיכתבי־געוועים לצפרי ולהזכר באתה הודמנות כגבר שצפרי הציג לפניו בשעתו, בתל־אביב הקטנה. היה זה דני מעוז.